

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/114/2018
Identifikačné číslo spisu: 7513212517
Dátum vydania rozhodnutia: 08.08.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Ladislav Górasz
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7513212517.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne P. bývajúcej v O. zastúpenej JUDr. Mikulášom Buzgóm, advokátom v Košiciach, Štúrova 20, proti žalovanej X. bývajúcej v N., o vrátenie daru, ktorý spor bol vedený na Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. 7 C 246/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 3. mája 2017 sp. zn. 1 Co 303/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyni v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Žalobou osobne podanou na Okresnom súde Košice - okolie (ďalej len „súd prvej inštancie“) 2. augusta 2013 sa žalobkyňa domáhala voči žalovanej vrátenia daru - nehnuteľností v katastrálnom území O. bližšie označených v žalobe, ktoré darovacou zmluvou zo 6. septembra 2012 darovala žalovanej. Na odôvodnenie žaloby uviedla, že po uzavretí predmetnej zmluvy došlo k podstatnej zmene v správaní obdarovanej žalovanej a členov jej rodiny. Za správanie v hrubom rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka označila opakované vulgárne slovné prejavy, vyhrážanie sa predajom rodinného domu bez rešpektovania práva žalobkyne na jeho doživotné užívanie a nedôstojné, urážajúce správanie sa žalovanej a jej rodiny voči žalobkyni.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom z 25. mája 2015 č. k. 7 C 246/2013-126 žalobu zamietol (výrok I.) a uložil žalobkyni povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 56,36 eur titulom trov právneho zastúpenia na účet jej právnej zástupkyne do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II.). Rozhodol tak majúc za to, že žalobkyňa nepreukázala také správanie žalovanej, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov. Na základe vykonaného dokazovania výsluchom strán sporu a svedkov (rodinných príslušníkov strán sporu) dospel k záveru, že žalobkyňa sa po uvedení si dôsledkov darovania nehnuteľností, pravdepodobne aj pod vplyvom svojich ostatných detí, ako aj v súvislosti s tvrdeným úmyslom žalovanej vykonať stavebné úpravy domu, začala od januára 2013 svojvoľne domáhať vrátenia daru, s čím žalovaná nesúhlasila. Z uvedeného vznikali medzi stranami sporu nezhody vyúsťujúce do vzájomných konfliktov, ktoré vyvrcholili v marci 2013 odchodom

žalovanej a jej rodiny z darovanej nehnuteľnosti. Skonštatoval, že nevhodné správanie sa žalobkyne voči žalovanej spočíva v bezdôvodnom domáhaní sa vrátenia daru a z tohto prameniace vzájomnej nezhody, bolo príčinou nevhodného správania sa žalovanej voči žalobkyne, a teda neexistoval dôvod na postup žalobkyne podľa § 630 Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 150 ods. 1 O.s.p.

3. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne a žalovanej rozsudkom z 3. mája 2017 sp. zn. 1 Co 303/2016 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a náhradu trov odvolacieho konania stranám sporu nepriznal. Dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne a dostatočne zistil skutkový stav veci, svoje rozhodnutie jasne a výstižne odôvodnil a vec správne právne posúdil. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že v danom spore neboli splnené podmienky pre vrátenie daru podľa § 630 Občianskeho zákonníka. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol, že „žalobkyňa sa začala svojvoľne domáhať od žalovanej vrátenia daru, s čím žalovaná nesúhlasila a z tohto dôvodu vznikali nezhody medzi účastníkmi, ktoré vyúsťovali do vzájomných hádok, osočovaní a nadávok, čo vyvrcholilo odchodom žalovanej a jej rodiny z darovanej nehnuteľnosti“. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie pri zohľadnení princípu vzájomnosti správne uzavrel, že „nevhodné správanie sa žalobkyne voči žalovanej spočíva v bezdôvodnom domáhaní sa vrátenia daru a z toho prameniacych nezhôd bolo príčinou prípadného nevhodného správania sa žalovanej“. Berúc do úvahy všetky skutkové okolnosti daného sporu bolo možné uzavrieť, že zo strany žalovanej nedošlo k hrubému porušeniu dobrých mravov podľa § 630 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k žalobkyne či jej rodinným príslušníkom, a teda k zániku darovacieho vzťahu nedošlo. Odvolanie žalovanej voči výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie o trovách konania vyhodnotil ako nedôvodné. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa. Navrhla, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie podala z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), resp. ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP). Uviedla, že hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie bolo povrchné, neobjektívne a ju poškodzujúce, pričom v dôsledku tohto hodnotenia dôkazov zistený skutkový stav nezodpovedal skutočnosti a bol nepravdivý. Tvrdila, že súdy nižších inštancií pri hodnotení dôkazov nevzali do úvahy skutočnosť, že žalovaná mala žalobkyňu zhodiť zo schodov a taktiež, že odvolací súd sa dôsledne neriadil dôvodmi jej odvolania. Namietala, že odvolací súd mal v zmysle § 385 ods. 1 CSP nariadiť odvolacie pojednávanie a vykonať na ňom dokazovanie. V súvislosti s namietaným odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 24. februára 2011 sp. zn. 3 Cdo 218/2010, ktorým najvyšší súd zamietol dovolanie proti rozhodnutiu krajského súdu, ktorý zmenil rozhodnutie okresného súdu tak, že žalobe o vrátenie daru vyhovel. V citovanom rozhodnutí krajský súd, ktorý nariadil odvolacie pojednávanie, podal v odôvodnení svojho rozhodnutia interpretáciu § 630 Občianskeho zákonníka, keď vysvetlil znaky relevantného správania sa osoby hrubo porušujúcej dobré mravy (t. j. obdarovaného). V súvislosti so správaním obdarovanej žalovanej poukázala aj na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3113/13-1. Dôvodila, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pretože odvolací súd síce aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, resp. zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery o správaní žalovanej hrubo porušujúcej dobré mravy v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka. Naďalej tvrdila, že preukázané správanie sa žalovanej hrubo narúša dobré mravy v zmysle citovaného ustanovenia Občianskeho zákonníka.

5. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu opísala rodinnú situáciu pred a po uzavretí darovacej zmluvy a namietala nepravdivosť tvrdení uvádzaných žalobkyňou.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427

ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

7. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Procesné účinky teda dovolanie vyvolalo po tomto dni. Podmienky, za ktorých možno podať dovolanie (a účinky vyvolané podaním dovolania), bolo preto potrebné posudzovať podľa právnej úpravy účinnej od uvedeného dňa.

8. Aj po zmene právnej úpravy dovolacieho konania, ktorú priniesol CSP treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [pozri napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte uvádza odkaz na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

9. Najvyšší súd vo viacerých v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní nižších súdov, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. V danom prípade je v dovolaní uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 CSP. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

12. Dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

13. Aby na základe dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj 2 Cdo 203/2016 a 6 Cdo 113/2017).

14. Ak nemá dovolanie, prípustnosť ktorého strana sporu vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k znemožneniu meritórneho dovolacieho prieskumu a odmietnutiu dovolania, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v ustanoveniach v § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (porovnaj 1 Cdo 126/2017, 1 Cdo 206/2017, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 89/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 186/2016) a súčasne musí byť aj preukázané, že skutočne ide o niektorý z predpokladov prípustnosti dovolania (rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu alebo b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne).

15. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

16. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP má tiež osobitný význam súvzťažný vzťah medzi „právnou otázkou“ a „rozhodovacou praxou dovolacieho súdu“. Najvyšší súd už v niektorých rozhodnutiach uviedol, že „ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu vyjadrujú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali“ (3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo/87/2017, 6 Cdo 21/2017 a tiež 6 Cdo 129/2017). Z uvedeného je zrejmé, že pod pojem ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu možno zahrnúť len rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (6 Cdo 13/2017), teda nie rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky.

17. Žalobkyňa v dovolaní uviedla, že jej dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, ako aj podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP.

18. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktoré zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej odvolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“.

19. Odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) ako dôvod prípustnosti dovolania sa „viaže na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd v rozhodnutiach, ktoré boli zverejnené ako súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky“ (pozri Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1382).

20. Z obsahu podaného dovolania (článok 11 CSP a § 124 ods. 1 CSP) vyplýva, že žalobkyňa namietala odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (3 Cdo 218/2010) z dôvodu nesprávnej interpretácie § 630 Občianskeho zákonníka odvolacím súdom.

21. V žalobkyňou označenom rozhodnutí najvyššieho súdu z 24. februára 2011 sp. zn. 3 Cdo 218/2010 najvyšší súd zamietol dovolanie obdarovaného proti rozhodnutiu krajského súdu, ktorý zmenil rozhodnutie okresného súdu tak, že žalobe o vrátenie daru vyhovel. Dovolací súd uzavrel, že „správanie žalovaného k daryni v čase, do ktorého spadá aj odvolacím súdom správne osobitne zohľadnené úmrtie manžela žalobkyne (X. Y. XXXX), podstatným spôsobom meniace dovtedajšie pomery, nezodpovedalo z hľadiska etického a morálneho všeobecne uznávaným pravidlám vzťahu syna k matke a hrubo narušalo dobré mravy v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka.“ V danom spore mal súd na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že obdarovaný sa voči darcovi dopustil takého konania, ktoré bolo možné kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka, t. j. správanie obdarovaného voči darcovi dosiahlo intenzitu hrubého porušenia dobrých mravov zakladajúcu vrátenie daru. Tento záver súdu bol výsledkom procesu komplexného vyhodnotenia skutkových okolností prejednávanej veci, ktoré v konaní vyšli najavo a ktoré v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov súd viedli k prijatiu tohto rozhodnutia.

22. V preskúmvanej veci z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu jasne a zrozumiteľne vyplýva, že úvahy o aplikovateľnosti ustanovenia § 630 Občianskeho zákonníka sa musia vždy odvíjať od posúdenia všetkých osobitostí každého prípadu individuálne (porovnaj jeho záver, že „predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu nie je akékoľvek nevhodné chovanie obdarovaného alebo iba nevďak, ale také chovanie, ktoré s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov“, resp. záver, že „...príčinou prípadného nevhodného správania sa žalovanej bolo správanie sa žalobkyne ako daryne..“). Takéto riešenie právnej otázky, otázky aplikovateľnosti ustanovenia § 630 Občianskeho zákonníka na konkrétny prípad, vrátane jeho interpretácie, nepredstavuje odklon od ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu.

23. Pokiaľ teda žalobkyňa tvrdila, že právny záver odvolacieho súdu, vychádzajúci zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, predstavuje odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, robí tak neopodstatnene. Žalobkyňa považovala za nesprávny záver odvolacieho súdu o vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, podľa ktorého výsledky dokazovania nenasvedčovali tomu, že správanie žalovanej predstavuje hrubé porušenie dobrých mravov v zmysle § 630 Občianskeho zákonníka. Ak žalobkyňa s právnym názorom odvolacieho súdu nesúhlasí, ide podľa názoru dovolacieho súdu o polemiku dovolateľky s rozhodnutím odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia či kritiku toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky hrubého porušenia dobrých mravov, čo významovo nezodpovedá kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (3 Cdo 6/2017).

24. Nakoľko žalobkyňa prípustnosť svojho dovolania vyvodzovala tiež z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, je potrebné uviesť, že pre prípustnosť dovolania v zmysle tohto ustanovenia je relevantná právna otázka, pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyskytla nejednotnosť navonok prejavená v prijatí odlišných právnych názorov, t. j. ide o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, avšak právne názory dovolacích senátov zostali nejednotné a neustálené (nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu). V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, je jeho (procesnou) povinnosťou: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ označením konkrétnych (odlišných, napríklad aj navzájom si protirečiacich) rozhodnutí dovolacieho súdu doložiť, že predmetná právna otázka je dovolacím súdom skutočne rozhodovaná rozdielne. V rozhodnutí sp. zn. 8 Cdo 78/2017 najvyšší súd uviedol, že v takom prípade je dovolateľ „povinný dovolací dôvod vymedziť označením rozhodnutí dovolacieho súdu, v ktorých dovolací súd o danej právnej otázke rozhodoval rozdielne (zaujal iné právne závery)“.

25. V súvislosti s predchádzajúcim bodom tohto rozhodnutia dovolací súd konštatuje, že žalobkyňa v

dovolání ničím nekonkretizovala (a odkazom na vzájomne si protirečiace rozhodnutia najvyššieho súdu nedoložila) svoj názor, že právna otázka, na ktorú chcela upriamiť pozornosť, je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne a teda že je dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP. Dovolací dôvod teda nie je vymedzený v zmysle kritérií uvedených v § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

26. Z dovolania ďalej vyplýva, že žalobkyňa namietala nesprávne, resp. nedostatočné zistenie skutkového stavu veci, nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov a nenariadenie odvolacieho pojednávania, na ktorom by odvolací súd zopakoval alebo doplnil dokazovanie. Dovolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že takéto odôvodnenie dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci taktiež nezodpovedá požiadavkám pre vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 CSP a § 432 ods. 2 CSP.

27. Vzhľadom na uvedené najvyšší súd dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP.

28. O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.